ASPIRAȚIILE OLIMPICILOR NOȘTRI LA MEDALII

SE POT ÎMPLINI PE PODIUMURILE DE LA MÜNCHEN!

LUPT PENTRU PRIMUL LOC

(Urmare din pag 1)

plus am obținut, la Bergamo, o victorie asupra recordmanei mondiale Faina Melnik. Trebuie să arăt că, de fapt, aceasta a fost singura înfrîngere suferită de campioana sovietică de la Helsinki și pînă astăzi.

Aceste succese m-au ambiționat și mai mult, și mi-au dat încrederea că la Jocurile Olimpice mă voi putea număra printre aruncătoarele care-și vor disputa cele trei medalii olimpice. Nu vreau să fac nici un pronostic asupra clasamentului finalei aruncării discului, dar țin să-i asigur pe iubitorii atletismului din țara noastră că voi face tot ceea ce depinde de mine pentru ca debutul olimpic să mi-l onorez cu un rezultat cît mai bun, cu o comportare cît mai frumoasă. Probabil, același lucru îl gîndesc și celelalte aruncătoare de frunte ale lumii. Este firesc să fie așa. În orice caz, în ceea ce mă privește, fiți siguri că voi lupta chiar pentru medalia de aur!

Ana Pascu: UN GÎND, O VOINȚĂ...

Toate cele care am conlucrat, în 1968, la cucerirea medaliei de bronz, la floretă, de către echipa României, ne aflăm și acum în pregătire pentru — poate — cea mai mare confruntare din istoria scrimei — Jocurile de la München. Așa cum au lăsat să se întrevadă sumedenia concursurilor preolimpice în capitala

Bavariei va avea loc, la floretă femei, ca și la celelalte arme, o luptă sportivă extrem de dîrză și, în egală măsură, echilibrată.

N-am să mă pronunț asupra întrecerii individuale, aflată, de multe ori, sub semnul imprevizibilului, ci vreau să vorbesc, pe scurt, despre întrecerea echipelor în care, pe baza antecedentelor și a formei demonstrate în acest an, reprezentativa țării noastre se numără printre formațiile cu aspirații la o medalie. În mod normal, înțelegind prin aceasta că fac abstracție de surprize, lupta pentru întîietatea olimpică, pentru medalii, va angaja reprezentativele Uniunii Sovietice, Ungariei, Franței, Italiei și României. Cam multe, nu, doar pentru trei medalii?

Fiecare dintre fetele lotului nostru olimpic își dă seama de pretențiile pe care le reclamă un turneu cu atîtea favorite posibile. Tocmai de aceea, pentru a putea face față concursului, în cele mai bune condițiuni, am muncit și muncim cu abnegație, cu spirit de răspundere. Vedeți, de cîțiva ani, în linii mari, aceeași echipă, a fost prezentă la startul tuturor marilor competiții ale scrimei, fapt care ne-a ajutat ca în focul disputelor de pe planșă să legăm între noi o prietenie adevărată, ajungînd ca fiecare în parte și toate la un loc să ne exprimăm într-un gînd, într-o voință.

Am încredere în tovarășele mele, după cum și ele au încredere în mine și toate avem încredere în antrenorul nostru Andrei Vîlcea. Cu această încredere am pornit pe drumul la capătul căruia ne așteaptă Münchenul. Am convingerea că la J.O. va fi foarte greu, dar totul se va încheia, așa cum dorim toate, adică, bine!

Viorica Dumitru: PROBELE FEMININE CU SOSIRI LA FOTOGRAFIE...

Indiscutabil, oricare dintre finalele olimpice va fi o reunire de valori ridicate, ceea ce anunță, de pe acum, o luptă echilibrată pentru medalii și puncte. Cred, însă, că probele feminine vor fi cele mai disputate, că se vor încheia... la fotografie. Nu am în vedere numai distanța redusă pe care se desfășoară (față de întrecerile băieților) ci, mai ales, numărul mare de echipaje cu îndreptățite șanse de afirmare. Cine le-a văzut pe sportivele sovietice concurînd la „regata Snagov" a înțeles, desigur, că ele sînt principalele favorite olimpice, atît la K 1—500 m cît și la K 2—500 m. Dar, nu este vorba doar de un adversar redutabil, greu de depășit. Echipajele de elită — dacă mă pot exprima astfel — alcătuiesc un pluton destul de mare, în cadrul acestuia intrînd (în afara echipajelor Uniunii Sovietice) cele ale R. D. Germane, Ungariei, R. F. a Germaniei, Poloniei, Ungariei...

Știu că multora le place să facă pronosticuri. Mi se pare, însă, că acum orice anticipație (poate, mai puțin cea vizînd locul I) a ordinii în clasamentele celor două probe feminine este prea riscantă.

Așa stînd situația, cert este doar faptul că toate echipajele finaliste vor lua startul cu gîndul la medalii și la puncte. *Cu puternica dorință a unei afirmări olimpice, ne vom prezenta și noi la aceste mari și grele examene.* Nu este pentru noi o surpriză faptul că la München vom întîlni adversare foarte puternice. O știam demult și, ca atare, ne-am pregătit intens pentru ca — într-o asemenea companie — să putem obține rezultate pe măsura așteptărilor. Dacă vom reuși (și sperăm că așa se va întîmpla) performanțele noastre vor fi cu atît mai valoroase! Obiectivul nostru este clasarea în primele 4 locuri. Împreună cu Maria Nichiforov și cu celelalte caiaciste din lotul olimpic — Valentina Serghei și Maria Ivanov — am încercat — și în mare măsură am reușit — să ne îmbunătățim rezultatele în acest sezon.

Gheorghe Berceanu: CRED CĂ VOI FI AȘTEPTAT CU FLORI

Toată lumea își pune mari speranțe în mine. O știu prea bine, o simt pretutindeni, pe stradă, la cinematograf, la teatru sau la cofetărie. Se înțelege că n-aș vrea să-i dezamăgesc și voi face totul pentru a le răspălti încrederea pe care mi-o acordă. Există însă ceva de care nu vrea să țină seama aproape nimeni. Există nesansa, cu multiplele ei fațete. Deși nu sînt prezent de prea mulți ani în activitatea competițională de amploare, am avut totuși prilejul să văd cum au „căzut" nume sonore, cu cărți de vizită mult mai impresionante decît a mea la ora actuală. Și pentru a nu mă referi la întîmplări mai vechi, de un an sau doi — deși nici acestea nu ar fi prea îndepărtate — vreau să spun ce am văzut la Katowice, la sfîrșitul acestui april, cu prilejul campionatelor europene. Petar Kirov (Bulgaria), campionul olimpic și mondial al categoriei muscă, a fost învins în semifinale la puncte, iar partida finală a pierdut-o înainte de limită, cînd mai erau doar 12 secunde! Și mai trebuie să subliniez că învingătorii acestuia, la Katowice, nu erau nici campioni mondiali, nici europeni și, firește, nici olimpici. Iată de ce nu se poate afirma că cineva ar fi invincibil, mai ales la o competiție cu cea mai mare miză — Olimpiada. Tot datorită nesansei nu mi-am putut apăra nici eu anul trecut titlul de campion mondial, pe care-l cuceriserm la două ediții precedente, dar oarecare m-am accidentat cu puțin timp înaintea confruntărilor din capitala Bulgariei.

Să sperăm însă că pe mine mă va ocoli de astă dată nesansa, rămînînd totul pe seama pregătirii și a dorinței mele de a urca pe treptele podiumului de onoare în acordurile imnului nostru național. N-o să fie ușor, nici cu sovieticul Zupkov, cel care, în absența mea, la campionatele mondiale de anul trecut a cucerit titlul, nici cu turcul Hazir Sari, cu bulgarul Ștefan Anghelov sau cu maghiarul Ferenc Seres care m-a și condus cu destule puncte pînă în repriza secundă la campionatele europene din Polonia. Mă simt, însă, într-o bună formă și cred că voi fi așteptat la întoarcere cu un buchet de flori.

Gheorghe Simionov: ÎN ACEASTĂ LUNĂ... SE CÎȘTIGĂ MEDALIILE!

Sper, împreună cu toți colegii mei din echipa olimpică de canoe a României ca apropiata ediție a Jocurilor Olimpice să ne aducă mari satisfacții. Pentru oricare dintre noi, selecția olimpică ar fi o mare bucurie, dar și o mare obligație. Fără îndoială, o asemenea responsabilitate vor avea toți ceilalți sportivi care vor reprezenta țara noastră a München. Misiunea canoiștior este, însă, extrem de grea, știut fiind faptul că de-a lungul anilor ei au făurit o frumoasă tradiție a performanțelor și că, la ora actuală, dețin titlul olimpic al probei de dublu. Împreună cu Gheorghe Danilov formăm unul din echipajele aflate în pregătire olimpică. Știm că la proba de canoe dublu 1000 m va fi o luptă sportivă de ridicată valoare tehnică. Și mai știm că de la reprezentanții României este așteptată o evoluție remarcabilă, care să se încheie cu un loc fruntaș în clasamentul probei și cu unul pe podiumul de la München. Avem încrederea că acest obiectiv poate fi realizat, că — indiferent de echipajele care vor fi înscrise la startul olimpic — canoea din țara noastră își va confirma valoarea. O spun nu numai pentru că doresc din tot sufletul să se întîmple așa, ci și pentru că știu cît de mult și cu cîtă seriozitate s-au pregătit toți componenții lotului. Nu uităm nici o clipă că, atît la simplu cît și la dublu, canoiștii români vor primi replica unor adversari puternici, consacrați pe plan mondial, cum sînt, de exemplu, cei din Uniunea Sovietică, Ungaria, R.F. a Germaniei, Bulgariei ș.a. Dar, cum spuneam, avem încredere în pregătirea pe care am făcut-o, în forțele noastre, în puterea de luptă și de dăruire.

Avem în fața noastră încă o lună de zile. De folosirea acestui răstimp poate depinde, în mare măsură, realizarea speranțelor și ambițiilor de care aminteam. Se pot face multe lucruri într-o lună de zile. Iată, peste puțin timp, ne vom reîntîlni cu o parte din adversarii cei mai puternici care vor fi prezenți la München. Nu numai antrenorul, dar și noi vom căuta să descoperim, în primul rînd, eventualele deficiențe pentru ca apoi să le eliminăm cît mai repede. Drumul spre perfecționare și spre... medalii nu admite obstacolul automulțumirii. Ne este clar acest lucru și **ne ferim de a cădea în greșeala să credem că am făcut totul și că nu ne rămîne decît să așteptăm!** Cred că abia **acum se hotărăște ierarhia valorică a probelor olimpice de canoe.**

Petre Coman: N-AM SĂ MĂ MAI BAT ȘINGUR...

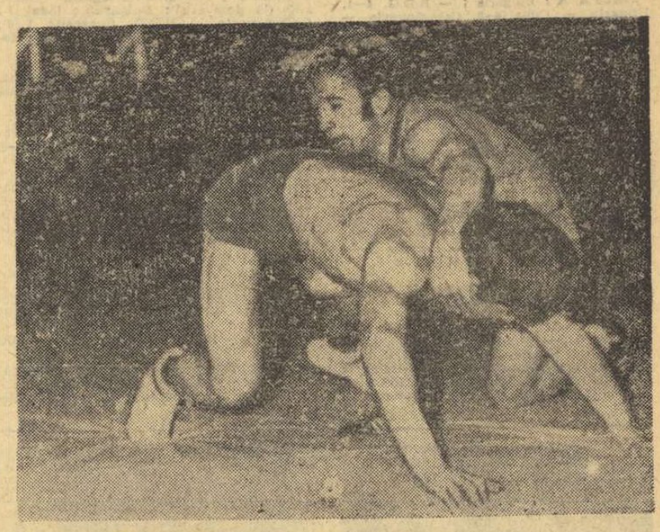

Privesc adesea mica mea vitrină cu trofeele pe care le-am cucerit la competițiile interne și internaționale. Poate că mulți sportivi ar fi fericiți cu 7 medalii de campion național la seniori, altele la juniori și, îndeosebi, cu cele 5 medalii de la campionatele europene. Pe lîngă acestea mai sînt trofee obținute la unele mari turnee internaționale, ca cel al României, cînd am urcat pe prima treaptă a podiumului la 4 ediții. Ei bine, cu toate acestea, simt în suflet un mare gol. Nu mă pot împăca cu faptul că printre toate nu este măcar una cu efigia campionatelor mondiale de la Mar del Plata, de la București, Edmonton sau Sofia și nici de la Ciudad de Mexico, confruntări la care am participat și la care uneori am fost atît de aproape de mult rîvnitele medalii, încît nu mai pot de necaz. Îmi este ciudă că puteam să cîștig unele meciuri și aș fi avut acum cu ce să mă laud, dar am făcut greșeli de neiertat. Acum pot s-o spun, fără ocol, că antrenorul federal **Ion Crișnic** a avut mult prea multă îndulgență față de mine. Eu cu siguranță aș fi procedat mult mai drastic cu un luptător care „s-a bătut singur", cum mi s-a întîmplat mie de attea ori.

Cred că de astă dată, la München, voi reuși să mă revanșez și astfel să mă pot reabilita în fața antrenorului federal și în fața propriilor mei ochi. Va fi foarte greu, o știu prea bine, dar cu atît mai mare va fi meritul în cazul reușitei. Cei mai tari adversari de la categoria mea, pînă, sînt V. Abdulbekov (U.R.S.S.), S. Sayedabasski (Iran), G. Abe (Japonia), E. Todorov (Bulgaria) și D. Hazewinckle (S.U.A.).

Gabriel Udișteanu: UN SINGUR GÎND — VICTORIA!

Din păcate, la această oră, echipa noastră națională nu este calificată încă pentru Jocurile Olimpice. Dar, avînd în vedere faptul că ne-am pregătit cu multă ardoare pentru turneul preolimpic din Franța, există — aș zice — certitudinea că reprezentativa României se va număra printre cele 12 participante la München.

La calificări, adversarii cei mai primejdioși: italienii, polonezii, belgienii, olandezii. Cum sînt însă două locuri pentru J.O., unul va fi aproape sigur al nostru.

Fără îndoială, turneul olimpic va fi foarte dificil avînd în vedere faptul că la ei vor fi prezenți și alți adversari puternici, pe care nu i-am întîlnit la C.E. (Japonia, Bulgaria), dar nu vom mai face greșeala de a ne concentra atenția doar asupra unor meciuri, cum am făcut la campionatele europene, unde am crezut că va fi suficient să învingem contracandidații la calificare pentru a o obține noi. De data aceasta **vrem să ne concentrăm asupra fiecărui meci, cu un singur gînd: victoria!**

Și nădăjduim că și pregătirea efectuată ne va ajuta să realizăm obiectivul propus.

LA CATEGORIA MEA, NU MI-E TEAMĂ DE NIMENI!

(Urmare din pag. 1)

tru au fost spuse parcă numai pentru urechile mele.

Mi-au trebuit mai multe clipe de gîndire și abia pe urmă am izbucnit, zicînd: **„A doua oară nu mă mai bate Beyer!"**. Firește că n-am uitat finala de la Madrid. Dar, dacă-mi amintesc bine, acolo, în trei întîlniri, înainte de a se califica în finală, Beyer nu boxase mai mult de 7—8 minute cu totul, avînd adversari mult sub nivelul său. Așadar, s-a prezentat în finală proaspăt, cu forțele intacte. În același timp, pentru a ajunge în finală, eu am disputat patru meciuri, unul mai greu decît celălalt, și am învins pe rînd pe spaniolul Rosado (la el acasă!), pe sovieticul Kazarian, pe bulgarul Stoicev, pe danezul Sivebaek. Nu mi-a fost deloc ușor și se înțelege că în repriza a treia a finalei eram ostenit.

Dar la München nu va fi vorba numai de Beyer. Sînt pe tablou o seamă de alți boxeri buni, dintre care, firește, nu-i cunosc chiar pe toți și care oricînd pot produce surprize.

Adesea sînt întrebat: de cine dintre posibilii adversari la Olimpiadă mi-e teamă? Eu nu am decît un singur răspuns, un gînd cu care orice boxer ar trebui să urce în ring: **mie, la categoria mea, nu mi-e teamă de nimeni!** Dar, firește, mă pregătesc în așa fel încît această afirmație să nu fie taxată drept „vorbe goale".

Nicolae Rotaru: PENTRU A PATRA OARĂ LA J. O.

Deși particip pentru a patra oară la Jocurile Olimpice, deci mă pot considera un veteran, cu toate acestea am mari emoții, acum în ajunul confruntării de la München. Starea mea emotivă s-ar putea spune că se datorește și faptului că la ora actuală fiind cel mai în formă trăgător *(n.r.* Nicolae Rotaru concurează la probele olimpice de armă liberă calibru redus 60 focuri și 3x40 focuri) toată lumea așteaptă de la mine să cuceresc o medalie. Evident, aceasta este și dorința mea, pentru care mă pregătesc de foarte mult timp. Mă simt în plenitudinea forțelor, am obținut în acest sezon cîteva rezultate mari în competiție cu elita tirului european — 599 p la proba de 60 focuri culcat și 1162 p la 3x40 focuri, cifre care mă situează printre favoriții Olimpiadei de la München.

Sper, că sutele de ore de muncă intensă la antrenamente, de-a lungul multor luni, se vor concretiza, în final, printr-o medalie olimpică. Cred că acum nu voi mai fi doar la un pas de podiumul olimpic, ca la Tokio (locul 5) sau Ciudad de Mexico (locul 4).

Cu toate că am în tolbă cifre care pot fi invidiate de mulți trăgători, voi continua pregătirile pînă în ajunul întrecerilor din capitala bavareză. Firește, antrenamentele

vor fi mai ușoare, pentru menținerea formei sportive. Accentul îl voi pune totuși pe poziția genunchi unde, în acest sezon, n-am reușit să-mi egalez încă recordul personal — 395 p.

Sînt convins că pe poligonul de la München vor fi obținute rezultate mari la pușcă, deoarece — în acest sezon — foarte mulți trăgători s-au apropiat de cifra maximă posibilă, în special la proba de 60 focuri. Și nu trebuie uitat că poziția culcat, la multe competiții, a produs surprize. La proba de trei poziții, situația este mai complicată, aici surprizele sînt rare. Printre favoriții acestei probe cred că se numără, în primul rînd, americanii Rentu și Basam, ambii cu cifre de peste 1160 p, sovieticul Parhimovici (record personal 1170 p).

Fiind bine pregătit, cred că la una dintre cele două probe voi obține o medalie la München.

Emeric Tușa: VOM FI ÎN FINALA PROBEI ȘI NU NUMAI ATÎT!

Iată-ne din nou pe apele bătrînului Snagov, după întrecerea de anvergură a **„Regatei preolimpice"** de la München, la care au participat canotori din 18 țări. Locul secund ocupat la acest ultim test dinaintea J.O. insuflă optimism echipajului nostru de **schif 4 fără cîrmaci**, confirmă speranța realizării unei poziții fruntașe în finala marii întreceri. Dorința fierbinte a acestei **„bărci extrem de conștiincioase"** — cum o numește antrenorul **Dumitru Popa** — este de a aduce canotajului românesc prima medalie olimpică.

Acum, pe lac, continuăm antrenamentele și avem în vedere faptul că de la acest test preolimpic au lipsit două dintre principalele noastre adversare: formațiile R.D Germane și Norvegiei. În orele de răgaz, cînd peste lac se lasă înserarea, răsfoim vechi caiete, anuare sportive, rezumînd nu fără emoții palpitanta istorie a acestui sport: **prezența lui la prima întrecere olimpică modernă; locurile onorabile ocupate de sportivii români la diferite campionate europene; încercările timide, dramatice, de a ne înpune la unele ediții ale J.O.; titlul mondial cucerit la St. Catharines; apoi acel loc 4 realizat de schifui nostru, anul trecut, la C.E.** Cînd ajungem cu „istoria" aici, **Ivanov, Grumezescu și Oanță** — coechipierii mei — închid automat

scoarțele caietelor, nu înainte însă de a pune un semn în dreptul paginii dedicate apropiatelor J. O. care, optimist, începe cu: schifui 4 f.c. — **medalie olimpică!**

Cornel Penu: CARTEA DE VIZITĂ A HANDBALULUI ROMÂNESC

Nu este greu de bănuit că în aceste zile, puține la număr, cîte au mai rămas pînă la începerea Jocurilor Olimpice, noi toți, cei ce sperăm că ne vom număra printre participanții la această mare confruntare sportivă, trăim într-o atmosferă de muncă intensă, de pregătiri minuțioase. Spun aceste lucruri, convins fiind că, eu și colegii mei, ne aflăm în fața celei mai pretențioase și dificile încercări de pînă acum.

Acest lucru nu ne sperie însă. Știm că toate celelalte formații participante la turneul olimpic de handbal fac antrenamente extrem de intense. Noi facem la fel, animați de dorința de a nu precupeți nicîun efort în pregătirea bătăliei pentru medaliile de aur. **Dorim cu toții să ne întoarcem de la München victorioși și vom lupta pentru realizarea acestui vis din toate puterile noastre.**

Am disputat în ultima vreme cîteva jocuri de verificare în compania unor adversari de certă valoare. În aceste partide victoria nu a fost de partea noastră. Și chiar dacă înfrîngerile ne-au afectat, am păstrat totuși satisfacția că am învățat mult din această experiență. Ne cunoaștem mai bine adversarii, ne cunoaștem mai bine propriile slăbiciuni împotriva cărora luptăm acum din greu. Eforturile pe care le facem sînt mai ușor de realizat atunci cînd știm că avem datoria de a apăra prestigiul sportiv al țării noastre, cartea de vizită a handbalului românesc, pe care, pînă în prezent, sînt înscrise succese de mare prestigiu. Noi toți trăim cu convingerea că și după Jocurile Olimpice această carte de vizită va onora, ca și pînă acum, mișcarea sportivă din țara noastră.

Dan Iuga: TRADIȚIA NE OBLIGĂ

Cred că nu greșesc cînd spun că la nici o probă olimpică de tir nu avem obligații morale mai mari, de a ne comporta la înălțime, decît la pistol viteză. Aceasta, deoarece la această ramură a tirului România are o tradiție olimpică glorioasă. La patru din cele cinci Olimpiade, din 1952 încoace, reprezentanții noștri au cucerit medalii (una de aur, două de argint și două de bronz). Acest palmares strălucit ne obligă, firește, ca și la München să avem o comportare onorabilă.

Cei patru pistolari, care ne pregătim pentru J.O., dintre care vor fi stabiliți cei doi care se vor alinia pe standul olimpic, sîntem conștienți de înalta răspundere pe care o avem și ne antrenăm cu multă seriozitate. Cu toate că unii dintre noi au avut cîteva „rateuri" în acest sezon, obținînd unele rezultate sub așteptări, sperăm că la München vom fi totuși la înălțime.

Întrecerea de la J.O. va fi, fără discuție, extrem de disputată, și nu cred că actualul record olimpic (593 p) va

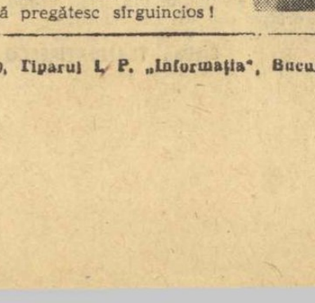

supraviețui. Pretendenții la medalii vor trebui să puncteze în jurul recordului mondial al probei — 598 p din 600 posibile, deținut de italianul Liverzani. Printre aceștia sper să mă număr și eu.

Alec Năstac: DORUL DE REVANȘĂ

Îmi vine destul de greu să vorbesc despre mine. Îmi simt puterile, știu cît de tare sînt, dar cînd e vorba de o apreciere generală, prefer să-i ascult pe maeștrii mei, care mă urmăresc la antrenamente, îmi conduc exercițiile și văd mult mai clar calitățile și defectele pe care, eventual, le am.

Nu vreau să mă laud, dar se spune că am început, de la o vreme, să mă orientez mai bine în ring, să gîndesc acțiunile. Maestrul Ion Popa pare să fie mulțumit de mine, mai ales cînd mă laudă zicînd: **„Ai început să dai și cu brațul stîng"**. Dinsul știe că preferința mea pentru loviturile cu brațul drept în mod exclusiv, mă făceau unilateral și, în orice caz, mai puțin eficace, într-o categorie în care duritatea loviturilor este decisivă numai dacă sînt multe și variate.

La Madrid, în finală, am fost învins cu 3—2 de sovieticul Iuotiavicius. Nu vreau să aduc în discuție justețea deciziei. De altfel, în semifinalele campionatelor sovietice pe 1972, nici nu-l mai văd figurînd pe boxerul baltic. Noua vedetă a mijlocilor sovietici pare a fi Rufat Riskiev, despre care se spune că are un pumn năpraznic. Și despre mine se spune la fel, așa că.

Sînt desigur și alți candidați la categoria mea și în primul rînd cel american. Dacă el va fi Marvin Johnson (cîștigătorul trofeului „Mănușa de aur" pe 1972), poate că sorții îmi vor oferi șansa unei revanșe, față de cel care, la Lake Geneva, în S.U.A., m-a învins greu la puncte, într-un meci în care am boxat două reprize cu nasul rănit. Oricum ar fi, eu mă pregătesc sîrguincios!

Redacția și administrația: București, str. Vasile Conta nr. 16; telefoane: centrala 11.10.05, secția corespondenți 11.51.09, interurban 12 și 286; telex: sportrom buc. 180, Tiparul I. P. „Informația", București 10.368